

BILAG

KL's bemærkninger til de enkelte artikler i Kommissionens forslag til generel forordning om databeskyttelse

Den 27. juni 2012

Jnr 01.22.00 K04
Sagsid 000241966

Ref LPJ/ABN
lpj@kl.dk
Dir 3370 3160

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Tlf 3370 3370
Fax 3370 3371

www.kl.dk

1/12

Kapitel 1 – Generelle bestemmelser

Artikel 2, stk. 2, litra d og præambel nr. 15: Det bør yderligere uddybes i præambel nr. 15, hvad der skal forstås ved ”rent personlige eller familiemæssige aktiviteter”, herunder om fx private foreningers behandling af oplysninger er omfattet af undtagelsen.

Artikel 3: Det bør præciseres direkte i artiklen, at forordningens territoriale anvendelsesområde også omfatter registeransvarliges aktiviteter uden for Unionen, såfremt de omfatter behandling af oplysninger om registrerede bosiddende i Unionen. Præciseringen fremgår af præambelens nr. 19, men fremgår ikke tydeligt af selve forordningens ordlyd.

Artikel 4, nr. 1 og præambel nr. 23 og 24: Det er efter KL's opfattelse uklart, i hvilke situationer id-numre, lokaliseringsdata, online-id'er skal betragtes som personoplysninger, jf. formuleringen af artikel 4, nr. 1 sammenholdt med præambel nr. 23 og 24, som henholdsvis indikerer, at der kan være tale om personoplysninger (nr. 23) henholdsvis konkluderer, at id-numre, lokaliseringsdata, online id'er ikke under alle omstændigheder skal betragtes som personoplysninger (nr. 24).

Artikel 4, nr. 8 og præambel nr. 25 og 32: Et samtykke skal fremover være ”udtrykkeligt”. Af præambel nr. 25 fremgår, at et udtrykkeligt samtykke gives ”ved hjælp af en passende metode,....” Det bør præciseres, om dette indebærer, at de registeransvarlige vil blive forpligtede til at gøre mere, herunder eventuelt indkøbe systemer til håndtering af samtykke ved brug af selvbetjeningsløsninger, end der stilles krav om i dag. Specifikke krav om afkrydsningsfelt på hjemmesider, hvor borgeren skal give specifikt samtykke

til behandlingen, vil betyde væsentlige udviklingsomkostninger for kommunerne.

Desuden fremgår det af præambelens nr. 32, at den registrerede skal have en ”garanti” i forbindelse med afgivelse af sit samtykke. Her bør det ligeledes præciseres, hvilke administrative konsekvenser kravet har for kommunerne, herunder om det betyder krav om indkøb af særlige garantifunktionaliteter til indarbejdelse i kommunernes it-systemer.

Artikel 4, nr. 12 og præambel nr. 26: Det bør sikres ved formuleringen af definitionen i artikel 4, nr. 12, vedrørende helbredsoplysninger sammenholdt med præambelens nr. 26, at Datatilsynets praksis, hvorefter offentlige myndigheder via almindelig sms og e-post kan sende borgerne aftalepåmindelser og servicebeskeder, som indeholder fortrolige og/eller følsomme oplysninger, fx påmindelser om aftaler på sygehuse, misbrugscentre mv., kan opretholdes. Der henvises til Datatilsynets meddelelse af 13. september 2010 om offentlige myndigheders kommunikation med borgerne via sms.

Kapitel II Principper

Artikel 5, litra a: Denne bestemmelse indebærer et nyt krav om, at personoplysninger skal behandles ”.....loyalt og på en gennemsigtig måde”. Det er efter KL’s opfattelse uklart, hvad der ligger heri, og hvilke krav det stiller til kommunerne som registeransvarlige.

Artikel 5, litra f: Den registeransvarlige skal ”for hver behandlingsaktivitet påvise overensstemmelse med denne forordning”. Det fremgår ikke klart, om dette indebærer en ny, administrativ opgave for kommunerne, ligesom det ikke fremgår klart, hvordan den registeransvarlige skal påvise overensstemmelse med forordningen.

Artikel 6, stk. 1, litra f: Offentlige myndigheder kan ifølge forslaget ikke anvende bestemmelsen i artikel 6, stk. 1, litra f, hvorefter en behandling kan være lovlig ud fra en konkret interesseafvejning. Af præambelen nr. 38 fremgår som begrundelse herfor følgende: *”Det er lovgiver, der i henhold til lovgivningens fastsætter retsgrundlaget for offentlige myndigheders behandling af oplysninger, og derfor bør dette retsgrundlag ikke gælde for den behandling, offentlige myndigheder foretager som led i udførelsen af deres opgaver.”*

Det fremgår ikke klart, om denne bestemmelse vil begrænse kommunernes mulighed for at behandle oplysninger i situationer, hvor behandlingen ikke nødvendigvis sker for at overholde en retlig forpligtelse eller som led i offentlig myndighedsudøvelse. Det er navnlig tilfældet, når kommunerne behandler oplysninger som arbejdsgiver.

Som eksempel kan nævnes, at Datatilsynet har udtalt, at offentlige myndigheder og private arbejdsgivere med hjemmel i den tilsvarende bestemmelse i persondatalovens § 6, stk. 1, nr. 7, kan offentliggøre oplysninger om medarbejders navn, stillingsbetegnelse, arbejdsområde, ansættelsesår mv. på en hjemmeside uden samtykke fra medarbejderen, se bl.a. Datatilsynets udtalelse, j.nr. 2000-216-0002. Et andet eksempel er Datatilsynets udtalelse vedrørende arbejdsgiveres mulighed for videregivelse af oplysninger om ansattes løn uden samtykke fra den ansatte, jf. Datatilsynets udtalelse j.nr. 2007-321-0047.

KL ønsker på den baggrund, at det præciseres, at bestemmelsen i artikel 6, stk. 1, litra f ikke gælder ”for den behandling offentlige myndigheder foretager som led i udførelsen af opgaver, der henhører under offentlig myndighedsudøvelse”.

Artikel 7 og præambel nr. 33 og 34:

Det fremstår ikke klart, hvilken betydning artikel 7, stk. 3, sammenholdt med præambelens nr. 33, hvoraf det fremgår, at samtykke skal kunne tilbagetrækkes uden, at det er til skade for den registrerede, vil få for dansk ret, herunder princippet om processuel skadevirkning, jf. bl.a. § 29 i forvaltningsloven.

Det fremgår af artikel 7, litra 4, at samtykke ikke tilvejebringer et retsgrundlag for behandling, hvis der er en klar skævhed mellem den registrerede og den registeransvarlige. Det fremgår af præambel nr. 34, at dette navnlig er tilfældet, når den registrerede befinder sig i et afhængighedsforhold til den registeransvarlige, bl.a. når arbejdsgiveren behandler personoplysninger om ansatte som led i et ansættelsesforhold. Det fremgår videre, at der kun vil være en skævhed, når den registeransvarlige er en offentlig myndighed, hvis den offentlige myndighed som følge af dens relevante offentlige beføjelser kan pålægge en forpligtelse, og samtykket ikke kan skønnes at være afgivet frivilligt under hensyntagen til den registreredes interesser.

KL finder det meget problematisk, at der skabes usikkerhed om, hvorvidt en arbejdsgiver kan behandle oplysninger på grundlag af et samtykke fra den ansatte, ligesom KL finder, at den mulighed, arbejdsgiver i dag har for at indhente fx lægeerklæring og straffeattest med samtykke fra arbejdstageren, skal bevares.

KL finder det endvidere uhensigtsmæssigt, at der skabes uklarhed og tvivl om offentlige myndigheders mulighed for at behandle oplysninger på grundlag af et samtykke fra borgeren, idet bemærkes, at det allerede af artikel 5 fremgår, at personoplysninger skal behandles lovligt og loyalt, ligesom behandlingen skal ske til legitime formål.

KL anbefaler på den baggrund, at det præciseres, at præambel nr. 33 ikke gælder for offentlige myndigheder, samt at præambel nr. 34 udgår. Endvidere anbefaler KL, at der i artikel 7, stk. 4 tilføjes følgende ”Dette berører ikke en arbejdsgivers mulighed for at behandle oplysninger på grundlag af et samtykke fra arbejdstageren eller offentlige myndigheders mulighed for at behandle oplysninger på grundlag af et samtykke fra borgeren”.

Artikel 8:

KL antager, at ”informationssamfundstjenester” defineres på samme måde som i e-handelslovens § 2, stk. 1, nr. 1, som »enhver tjeneste, der har et kommercielt sigte, og som leveres online (ad elektronisk vej over en vis distance) på individuel anmodning fra en tjenestemodtager«. KL har på den baggrund ikke bemærkninger til bestemmelsen.

Såfremt begrebet ”informationssamfundstjenester” kan omfatte offentlig information, der ikke har kommercielt sigte, bør det sikres, at eventuelle tjenester i form af anonym rådgivning til børn mv. fortsat kan ske uden tilladelse fra forældrene. En sådan forståelse af begrebet vil desuden indebære meradministration for kommunerne, herunder særskilt behov for at kunne differentiere borgerne på personnumre. Ligeledes vil det betyde meradministration for kommunerne, såfremt kommunerne skal administrere efter særlige EU-blanketter, jf. artikel 8, stk. 4, ved siden af kommunernes nuværende blanketter.

Artikel 9:

KL anbefaler, at det i artikel 9, stk. 2, litra b, præciseres, at behandling er lovlig, hvis den er nødvendig for overholdelsen af arbejdsretlige forpligtelser og specifikke rettigheder i bred forstand, herunder forpligtelser og rettigheder, der følger af kollektive overenskomster mv.

KL anbefaler, at formuleringen af artikel 9, stk. 2, litra f, hvoraf det fremgår, at kun behandling, der er nødvendig for, at et retskrav kan gøres gældende eller forsvares **ved en domstol** ændres, så formuleringen svarer til det gældende direktiv, således at behandling er lovlig, ”hvis den er nødvendig for, at et retskrav kan gøres gældende eller forsvares”. Således at det bliver tydeligt, at bestemmelsen fortsat omfatter offentlige myndigheders behandling af oplysninger som led i myndighedsudøvelse.

KL anbefaler endvidere, at det i artikel 9 eksplicit præciseres, at arbejdsgivere kan indhente straffeattester.

KL finder, at det bidrager til en problematisk uklar retstilstand, at Kommissionen får adgang til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 9, stk. 3, med

henblik på nærmere fastlæggelse af undtagelserne fra forbuddet mod behandling af de særligt følsomme oplysninger omfattet af artikel 9, stk. 1, samt kriterierne, betingelserne og de fornødne garantier for behandling af oplysningerne.

Kapitel III Den registreredes rettigheder

Artikel 11: Det er uklart, hvorvidt kravet om, at den registeransvarlige skal ”fastsætte regler”, jf. artikel 11, stk. 1, indebærer nye administrative forpligtelser for den registeransvarlige.

Artikel 12

KL mener, at kommunerne med artikel 12, stk. 1, pålægges unødigt meradministration ved, at kommunerne forpligtes til at udforme diverse procedurer og ordninger for anmodninger om berigtigelse eller sletning og indsigt, herunder pålægges pligt til at udvikle it-understøttelse af borgernes eventuelle anmodninger.

Omkostningerne forbundet med denne meradministration skal ses i lyset af, at de danske kommuner oplever, at borgerne, hvis de ønsker indsigt, anmoder om aktindsigt efter forvaltningsloven og offentlighedsloven. Med andre ord er bestemmelsen på samme måde som den nugældende anmeldelsesordning med til at opbygge et bureaukrati, som ikke kommer borgerne til gode.

Artikel 14 og 15:

Med forslaget til forordning vil den registeransvarlige skulle give borgerne flere oplysninger i forbindelse med opfyldelsen af henholdsvis informationspligt og indsigtsret, herunder bl.a. det tidsrum hvori oplysningerne bevarer. Artiklerne er således endnu et eksempel på de øgede administrative opgaver, som forordningen vil pålægge kommunerne.

Kommissionen kan fastlægge standardformularer og angive standardprocedurer bl.a. for den meddelelse, der er omhandlet i artikel 12, stk. 2, for den information den registeransvarlige skal give den registrerede, jf. artikel 14, stk. 8, samt for anmodninger om og meddelelse af indsigtsret, jf. artikel 15, stk. 4. Dette ønsker kommunerne ikke, da det både vil betyde omfattende og dyre justeringer af den IT, der understøtter formularer, procedurer mv. Kommunerne står i dag selv for den nødvendige udvikling af formularer, blanketter mv., hvor alle relevante arbejdsgange som oftest tænkes sammen i én blanket ud fra et effektiviseringshensyn. At skulle administrere, herunder opbevare, journalisere og dokumentere særskilte standardformularer fra Kommissionen vil uden tvivl betyde meradministration for kommunerne. Ligeledes er det tvivlsomt, om borgerne/de registrerede vil opleve det som

en forbedring at modtage flere forskellige blanketter, hvoraf nogle er udarbejdet af Kommissionen.

Artikel 17:

Kommuner og andre offentlige myndigheder er normalt forpligtede til at opbevare sagsoplysninger, for at en sags forløb kan dokumenteres. Det følger derfor af Datatilsynets praksis om sletning af oplysninger hos offentlige myndigheder, at oplysninger hos en kommune som udgangspunkt ikke kan kræves slettet. KL lægger vægt på, at denne praksis kan opretholdes inden for rammerne af artikel 17, stk. 3, litra d, hvoraf det fremgår, at den registransvarlige ikke skal foretage sletning, hvis det er nødvendigt at bevare oplysningerne for at opfylde en retlig forpligtelse efter EU-retten eller efter medlemsstatslovgivning.

KL finder imidlertid, at det er nødvendigt få præciseret bestemmelsen, herunder navnlig artikel 17, stk. 1, litra b og c, hvorefter personoplysninger skal slettes, såfremt den registrerede tilbagetrækker sit samtykke eller gør indsigelse, samt artikel 17, stk. 4 og stk. 6, således at det sikres, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at kommunerne kan opbevare oplysninger med henblik på at kunne dokumentere en sags forløb.

Endelig bemærkes, at kommunernes administrative opgaver øges i forbindelse med krav til sletning efter artikel 17, stk. 3 sammenholdt med præambel nr. 54. KL er sådan set enig i behovet for at udvide sletningsforpligtelsen til også at gælde offentliggjorte oplysninger på nettet. Imidlertid må KL påpege, at også denne bestemmelse er med til at øge kommunernes administrative opgaver. Det samme gælder ”begrænsningsforpligtelsen” i stk. 4, samt underretningsforpligtelsen i stk. 6.

Artikel 18: Kravet i artikel 18 om, at kommunerne skal kunne udlevere borgernes egne oplysninger i et særligt format, som den registrerede kan anvende senere, må forventes at kræve omfattende ændringer i eksisterende it-systemer, herunder selvbetjeningssystemer.

Kommissionens ret til ved delegerede retsakter at specificere det elektroniske format og til at fastsætte nærmere regler for videregivelse af personoplysninger, jf. artikel 18, stk. 3, vil desuden indebære, at ændringerne af it-systemerne kan blive særligt omfattende. Det er på den baggrund et forslag, der vil være administrativt meget dyrt og krævende.

Artikel 19: Retten til indsigelse gælder efter det nugældende direktiv ikke, hvis andet er bestemt i den nationale lovgivning, jf. artikel 14 i direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995.

Efter artikel 19 i forslaget til forordning gælder retten til indsigelse mod behandling af oplysninger efter bl.a. artikel 6, stk. 1, litra e, som omhandler behandling, der er henhørende under offentlig myndighedsudøvelse, ”medmindre den registeransvarlige påviser vægtige legitime grunde til behandlingen, der tilsidesætter den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder”.

Det er efter KL's opfattelse uhensigtsmæssigt, at der med formulering af artikel 19 sammenholdt med præambelen nr. 56, skabes uklarhed om, hvorvidt kommunerne som varetager administrationen af en væsentlig del af lovgivningen af betydning for borgerne, må behandle oplysninger i overensstemmelse med gældende dansk lovgivning, eller om borgerne kan gøre indsigelse efter artikel 19 med den virkning, at kommunerne ikke længere må foretage behandling af de pågældende oplysninger. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til artikel 17 vedrørende offentlige myndigheders dokumentationsforpligtelse.

Artikel 20:

KL finder det uhensigtsmæssigt, at der ikke direkte i forordningen hjemles kommunerne mulighed for at foretage profilering af personer som led i offentlig myndighedsudøvelse. KL lægger i den sammenhæng stor vægt på, at det sikres, at kommunerne også efter en eventuel vedtagelse af forslaget til forordning umiddelbart kan arbejde med profilering i forhold til vurdering af arbejdsstyrken, sundhedsforanstaltninger m.v. På sundheds- og beskæftigelsesområdet arbejdes der eksempelvis med at følge borgere, der er uden for arbejdsmarkedet. Hvis disse borgere bliver syge, hvis de fx. får en psykisk lidelse, regnes der på, hvor lang tid de pågældende borgere gennemsnitligt vil være uden for arbejdsmarkedet, og dermed fx. skal modtage kontanthjælp, i forhold til borgere, der ikke er syge.

KL bemærker desuden, at det er uklart i hvilket omfang artikel 20, stk. 3, udelukker mulighed for at vedtage national lovgivning, der hjemler profilering i forhold til særlige kategorier af personoplysninger.

Artikel 21:

KL vil gerne gøre opmærksom på, at der er flere bestemmelser i persondataloven, der efter KL's opfattelse bør videreføres i national ret, hvis forordningen vedtages, og persondataloven dermed vil blive ændret eller ophævet, bl.a. persondatalovens § 30, stk. 1, om, at underretning til borgeren eventuelt ikke skal ske ud fra en vurdering af hensynet til borgeren selv samt § 30, stk. 2, nr. 6, hvorefter offentlige myndigheders kontrol-, tilsyns- og regule-

ringsopgaver er undtaget fra oplysnings-/underretningspligten. Begge bestemmelser er nødvendige af hensyn til en hensigtsmæssig administration.

KL vil i øvrigt gerne inddrages i og bidrage til det lovgivningsarbejde, i form af ændring af gældende regler i persondataloven med tilhørende bekendtgørelser, forvaltningsloven, sundhedslovgivningen, sociallovgivningen mv., der vil følge med en eventuel vedtagelse af en generel forordning om databeskyttelse.

Kapitel IV Registeransvarlig og registerfører

Artikel 22:

Det fremgår ikke tydeligt af artiklen, hvordan den registeransvarlige skal ”påvise”, at behandlingen af personoplysninger sker i overensstemmelse med forordningen. Det er uklart, om den registeransvarliges gennemførelse af foranstaltningerne nævnt i stk. 2 er tilstrækkeligt.

KL skal i øvrigt bemærke, at kravet om kontrolmekanismer, jf. artikel 22, stk. 3, er et udgiftsdrivende krav, ligesom det i er øvrigt uklart, hvem der skal udøve det skøn der afgør, om det vil være hensigtsmæssigt at indhente revisorerklæringer.

Artikel 24: KL er enig i behovet for at fastsætte muligheden for delt/fælles dataansvar.

Artikel 28: I artikel 28 indføres nye krav om, at den registeransvarlige og registerføreren skal opbevare dokumentation for ”enhver behandling” af personoplysninger, de gennemfører. Bestemmelsen indeholder minimumskrav til, hvilke oplysninger dokumentationen skal indeholde. Denne dokumentation skal stilles til rådighed for tilsynsmyndigheden efter anmodning. KL hilser det velkomment, at anmeldelsespligten, som er indeholdt i det nugældende direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995, ikke videreføres i forslaget til den generelle forordning. KL anser det i den sammenhæng for beklageligt og uhensigtsmæssigt, at Kommissionen indfører nye krav til dokumentationen. Ved at stille sådanne krav til dokumentation for enhver behandling opnås den forenkling, der var formålet med at afskaffe anmeldelsesordningen ikke.

Det fremgår af kravene til dokumentationen, at de som minimum svarer til de krav, der i dag gælder til en anmeldelses indhold. Samtidig udvides dokumentationskravet til at gælde ”enhver behandling” I dag gælder alene et krav om anmeldelse af behandlingen af fortrolige oplysninger, jf. persondatalovens § 44, stk. 1.

Set i lyset af at anmeldelsesordningen i dag alene er en bureaukratisk model uden reel værdi for borgerne, der ikke anvender ordningen, er det KL's vurdering, at der ikke bør stilles nye, unødvendige og bureaukratiske krav til kommunerne om dokumentation.

KL ønsker derfor, at kommuner undtages fra kravet om dokumentation i medfør af artikel 28, stk. 4, alternativt at der som minimum indføres en bagatelgrænse, således at kravet om dokumentation alene gælder, når der sker behandling af følsomme oplysninger omfattet af artikel 9, stk. 1.

Artikel 31:

KL finder, at de omkostninger, der vil være forbundet med en ordning vedrørende anmeldelse af brud på datasikkerheden, ikke står mål med de mulige gevinster, der måtte være forbundet med en sådan ordning. Det forekommer endvidere både urealistisk og uforsvarligt, at der inden for 24 timer skal laves en anmeldelse til tilsynsmyndigheden. Herudover er det efter KL's opfattelse uproportionalt, at der etableres en anmeldelsesordning til tilsynsmyndigheden, som omfatter krænkelse af alle typer af personoplysninger.

KL anbefaler på den baggrund primært, at anmeldelsesordningen og dermed hele artikel 31 udgår af den generelle forordning. Subsidiært anbefaler KL, at artikel 31 ændres således, at forpligtelsen til at foretage anmeldelse til tilsynsmyndigheden kun omfatter tilfælde, hvor der er sket sikkerhedsbrud med hensyn til følsomme oplysninger omfattet af artikel 9, stk. 1.

Artikel 32: KL erklærer sig overordnet enig i, at registrerede skal oplyses om eventuelle sikkerhedsbrud. Imidlertid må KL konstatere, at dette er endnu et eksempel på de øgede administrative opgaver, som forordningen pålægger kommunerne.

Artikel 33:

Efter KL's opfattelse indebærer kravet om, at der skal gennemføres konsekvensanalyser for de behandlinger, der indebærer specifikke risici for den registreredes rettigheder mv. en unødigt administrativ byrde.

Uanset at det er forsøgt angivet i artikel 33, stk. 2, er det meget uklart, hvornår der skal gennemføres en konsekvensanalyse. At Kommissionen herudover i medfør af bestemmelsen får mulighed for at udstede delegerede retsakter, bidrager til den uklarhed, der er om, hvad der vil blive gældende ret.

KL har tidligere i den tværoffentlige arbejdsgruppe vedrørende privacy i forbindelse med udarbejdelsen af publikationen: "Retningslinjer til beskyt-

telse af privatlivets fred i tværoffentlige digitaliseringsprojekter”, IT- og Telestyrelsen, april 2010 påpeget, at udarbejdelsen af konsekvensanalyser bør være frivilligt. KL’s konklusion fra arbejdet i denne arbejdsgruppe var i øvrigt, at de administrative omkostninger forbundet med gennemførelse af konsekvensanalyser ikke stod mål med gevinsterne herved.

KL anbefaler på den baggrund, at bestemmelsen ændres, således at udarbejdelse af konsekvensanalyser bliver frivilligt.

Artikel 35 – 37:

KL er som udgangspunkt enig i, at ansvaret for datasikkerheden skal sikres organisatorisk. KL finder imidlertid, at kommunerne løser opgaven vedrørende sikring af databeskyttelse mv. på hensigtsmæssigt måde inden for rammerne af persondatalovens § 41, stk. 3, og sikkerhedsbekendtgørelsens bestemmelser. KL finder på den baggrund, at forslaget i artikel 35 – 37 er udtryk for en alt for detaljeret regulering af den databeskyttelsesansvarliges stilling og hverv. Hertil kommer, at det databeskyttelsesansvarlige udpeges for en periode på mindst to år og i den periode kan pågældende kun afskediges, hvis vedkommende ikke længere opfylder betingelserne for at varetage hvervet. Dette ser KL som en begrænsning af ledelsesretten, som KL som arbejdsgiverorganisation ikke kan støtte.

KL anbefaler derfor, at principperne i artikel 17 i det nugældende direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995, videreføres for kommunerne, således at det for så vidt angår kommunerne og offentligretlige organer overlades til medlemsstaterne at iværksætte de fornødne tekniske og organisatoriske foranstaltninger vedrørende behandlingssikkerhed.

Kapitel V Videregivelse af personoplysninger til tredjelande eller internationale organisationer

Artikel 44: KL anbefaler, at formuleringen af artikel 44, stk. 1, litra e, hvoraf det fremgår, at videregivelse kan ske, hvis videregivelsen er nødvendig for, at et retskrav kan gøres gældende eller forsvares **ved en domstol** ændres til ”videregivelsen er nødvendig for, at et retskrav kan gøres gældende eller forsvares”. Der henvises til KL’s bemærkninger til artikel 9, stk. 2, litra f.

Kapitel VIII – Klageadgang, ansvar og sanktioner

Artiklerne 78 – 79:

Efter KL's vurdering vil der ifølge bestemmelserne kunne udstedes bøder til kommunerne, som er uforholdsmæssigt høje i forhold til forseelsernes karakter, herunder fx bøder på 250.000 EUR (1.875.000 kr.) for manglende eller mangelfuld overholdelse af den registreredes rettigheder og bøder på 1.000.000 EUR (7.500.000 kr.), hvis der ikke udpeges en databeskyttelsesansvarlig.

Ligeledes vurderer KL, at det høje bødeniveau vil være helt ude af trit med den måde kommunernes administration normalt plejer at blive sanktioneret, hvor pålæg og henstillinger plejer at være tilstrækkeligt. KL ønsker derfor, at bøderne ikke skal gælde for kommunerne, alternativt at bødeniveauet i forslaget til forordning generelt sættes ned for offentlige myndigheder.

Kapitel IX – Bestemmelser vedrørende specifikke data-behandlingssituationer

Artikel 81: Af artikel 81, stk. 3, fremgår det, at der skal stilles ”garantier” i forbindelse med behandlingen af sundhedsoplysninger. De administrative krav og konsekvenser i forhold til disse garantier fremgår ikke klart.

Artikel 82

I Danmark er arbejdsgivers behandling af persondata ikke underlagt specifik arbejdsretlig lovgivning, men er i det væsentlige baseret på kollektive aftaler, ledelsesretten og samarbejdsudvalgssystemet.

Der er i dag mulighed for ved kollektiv aftale at vedtage en mere vidtgående beskyttelse af personoplysninger. Arbejdsmarkedets parter har fx aftalt krav om længere varsling ved iværksættelse af kontrolforanstaltninger end de krav, der fremgår af det gældende databeskyttelsesdirektiv.

Forordningen giver mulighed for at ”vedtage specifikke bestemmelser” for behandling af persondata i ansættelsesforhold ”under overholdelse af denne forordning”, men det er nødvendigt, at det i forordningens artikel 82 præciseres, at dette også kan ske via kollektive overenskomster.

Det anbefales på den baggrund, at formuleringen i artikel 82, stk. 1, ændres til ”Under overholdelse af denne forordnings artikel 5 kan medlemsstaterne vedtage specifikke bestemmelser ved lov eller ved kollektive aftaler, der regulerer behandlingen.....”.

Artikel 83

KL er imod forslaget til artikel 83, da forslaget ikke tager højde for arkivlovens bestemmelser, herunder bl.a. arkivlovens 75 års regel.

Dette kombineret med, at Kommissionen har mulighed for at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 83, stk. 3, vil indebære, at Kommissionen vil kunne vedtage retsakter, der bl.a. erstatter arkivlovens 75 års regel samt indsichtsregler, der er mere vidtgående end de gældende danske arkivregler giver mulighed for.

Kapitel X - Delegerede retsakter og gennemførelsesforanstaltninger

Artikel 86: KL finder, at den adgang, Kommissionen ifølge forslaget til forordning får til at udstede retsakter, hvor Kommissionen fastlægger kriterier og betingelser i forhold til de enkelte bestemmelser i forordningen begrænser det nationale råderum, ligesom det giver en høj grad af usikkerhed om, hvad der er og bliver gældende ret. Der henvises i øvrigt til KL's bemærkninger i det generelle høringssvar, samt til KL's bemærkninger til de enkelte artikler.